

lem: Det er ganske urigtigt, den bygger paa Mennesker. Kunde vi nu ikke være enige om, at det, som er Meningen dermed, det, som er det virkelige Forhold, er, at den bygger paa Tallene paa de Mennesker, som afgiver deres Stemmer, og ene og alene derpaa. Det synes jeg er simpelt og lige til, og hvorfor skal vi saa have denne filosofiske Behandling, denne Adskillelse af Tal og Mennesker i denne Forbindelse, da det jo dog er indlysende for enhver, at naar jeg har talt om Tallene, er det Tallene paa de Mennesker, som har afgivet deres Stemmer paa Valgdagen?

Et andet Eksempel er dette, at det ærede Medlem med Hensyn til de historiske Begivenheder, jeg henpegede paa, gav sig til at undersøge, om disse historiske Begivenheder nu var iværksat for et godt Formaals Fremme eller ikke. Men dette er jo ganske ligegyldigt med Hensyn til det Spørgsmaal, til hvis Belysning jeg fremførte dem. Det ærede Medlem kan lige saa lidt som noget andet æret Medlem benægte, at Hovedstaden to Gange i vort politiske Liv har grebet ind og afgørende ind uden at have brugt Valgene eller Rigsdagen til derigennem at øve Indflydelse. Dermed mener jeg bevist, at Hovedstadens Befolkning baade kan øve Indflydelse udenom Valgene og udenom Rigsdagen, og at den har gjort det, og disse Kendsgerninger er der jo ingen, der kan rukke, heller ikke det ærede Medlem Hr. Rode. Naar jeg talte om Indflydelsen i 1849, var det, fordi — jeg ved ganske vist, at Folketoget fandt Sted i 1848 — det endelige Resultat naaedes i 1849. For øvrigt skal jeg slet ikke strides med det ærede Medlem om, hvorvidt man bør nævne det ene eller det andet Aarstal. Hvad jeg vilde paapege, var, at Historien har vist, at Hovedstaden har kunnet øve en saadan Indflydelse som den her paapegede.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Den højtærede Indenrigsministers Paastande bliver jo ikke rigtigere ved at gentages, og jeg kan derfor nøjes med at komme med et Par enkelte Bemærkninger til Indenrigsministeren. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at der var en klar Linie i dette Lovforslag i Modsætning til i Loven af 1920. Ja, den klare Linie er jo den, at efter Lovforslaget vælges 80 Repræsentanter, og man ved med det samme, hvem det er;

efter Loven af 1920 ved man Valgaftenen, hvilke Partier de 117 tilhører. Det er Forskellen mellem Loven af 1920 og Indenrigsministerens Forslag.

Saa siger den højtærede Indenrigsminister endvidere, at den store Fejl er, at Opstillingskredsene opfattes ude i Befolkningen som Valgkredse. Ja, maaske hos Indenrigsministerens Vælgere, men hos de Vælgere, som er blevet vant til at maatte operere paa en anden Maade, opfattes Opstillingskredsene ikke mere som Valgkredse, og hvis den højtærede Indenrigsminister vil se paa den Række Opstillinger, der finder Sted indenfor Partierne, vil den højtærede Indenrigsminister ogsaa lægge Mærke til, at dette just er et Udtryk for, at man ikke mere opfatter Opstillingskredsene som Valgkredse.

Men naar jeg forlangte Ordet, var det i øvrigt for at gøre et Par Bemærkninger til de politiske Betragtninger, som den højtærede Indenrigsminister indledede sin Tale med. Indenrigsministeren vendte nogle Ord mod mig, som jeg ikke har brugt her i Salen; men som var brugt i den konservative Presse, og hvori man skulde have talt — og dette maa jo ogsaa beklages — saare uærbødigt om den højtærede Indenrigsministers Forslag. Jeg skal villigt indrømme ham, at den Smule Liv, der var tilbage i Lovforslaget, da det blev lagt paa Tingets Bord, efter den Række af Behandlinger, som det aabenbart havde faaet forinden, tog en Række Venstreblade Landet over af det. „Nakskov Tidende“, „Aalborg Amtstidende“, „Frederiksborgs Amts Avis“ og andre betydende Venstreblade tog fuldstændig Livet af det. Men naar den højtærede Minister saa indbød det ærede Medlem Hr. Borgbjerg til en Forhandling og sagde: Hvorfor skal dog vi to Kæmper, det ærede Medlem og jeg, regne med de smaa Partier? vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at det er jo altid godt at kunne se stort paa en Sag, og jeg vil ogsaa gerne se saa stort paa denne Sag, at jeg aldeles ikke vil minde den højtærede Indenrigsminister om hans egne Ord om de vekslende Flertal eller minde Indenrigsministeren om hans egen Statsministers Ord om, at hvad man ikke kunde blive enig om, skulde man lade ligge. Jeg vil blot sige til den højtærede Indenrigsminister, at det vilde jo være saare smukt, om denne Valgperiode skulde ende med et Samarbejde mellem det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og Indenrigsministeren som en overmaade smuk Illustration